

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 03/07/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 934

“KIẾP NGƯỜI LÀ MỘT MẢNG KHÔNG”

Thế gian làm chấp cho rằng danh vọng địa vị, tiền tài vật chất là thật. Chúng ta xét kỹ thì thấy đó không phải là thật. Bao nhiêu công hào danh tướng lừng lẫy trên thế giới, những người tiền tài danh vọng đến tột cùng cũng đến lúc phải ra đi. Có một vị tỷ phú giàu nhất nhì thế giới bị con gái từ mặt. Con gái 18 tuổi đã tuyên bố từ Cha, không nhận cùng huyết thống. Chúng ta thấy tất cả chỉ là một mảng không, không có gì là thật. Chúng ta phải hết sức cẩn thận! Chúng ta học Phật thì phải nhìn thấu thật giả. Đối với cái thật thì chúng ta phải dần nỗ lực tiến đến, đối với cái giả thì chúng ta phải dần tan nhạt. Chúng ta tu hành nhiều năm nhưng cứ đi ngược lại, đối với cái thật thì chúng ta càng lúc càng nhạt, đối với cái giả thì chúng ta càng lúc càng đậm.

Cái chết là một định luật không thể tránh khỏi nhưng chúng ta sợ chết, không dám nhắc đến cái chết. Dù sợ chết, dù không nhắc đến cái chết nhưng chúng ta không thể không chết. Đã là định luật không thể thay đổi thì chúng ta nên hoan hỉ tiếp nhận, không cần phải lo sợ. Bài học hôm trước, Hòa Thượng nhắc chúng ta phải trân trọng thời gian sống của sinh mạng để làm những việc thật sự chân thật có ích cho chúng sanh. Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói cho chúng ta biết: **“Kiếp người chỉ là một mảng không”**. Sau khi chúng ta chết, bao nhiêu danh vọng địa vị trên thế gian này cũng không còn gì, chỉ còn những tạo tác, những việc tốt xấu mà chúng ta đã làm. Vì vậy chúng ta phải hết sức cẩn trọng! Những việc chúng ta đã làm có tốt cho hậu thế không, có để lại di hại cho hậu thế không?

Hiện nay, trong xã hội có những người thay đổi nghề nghiệp để chạy theo đồng tiền, không chọn nghề thanh cao có thể được đời đời nhắc đến. Thầy Hiệu trưởng của Đại học Sư phạm Hà Nội đã có bài phát biểu rất ý nghĩa. Tôi đã đọc đi đọc lại 2 lần và rất cảm phục Thầy. Thầy rất có tâm, Thầy mong học trò lựa chọn những nghề có giá trị cho thế hệ, đừng chọn những nghề nghiệp quá tầm thường.

Hòa Thượng nói: **“Người giác ngộ biết nâng cao cảnh giới của chính mình trong từng ý niệm để không ngừng hoàn thiện bản thân. Muốn hoàn thiện bản thân thì phải không ngừng học tập. Đó là người giác ngộ. Người không giác ngộ cứ để cho mình bị trôi theo tập khí xấu ác của mình”**.

Có người chỉ thích ngủ nghỉ nhiều cho khỏe. Thật ra, chúng ta không còn nhiều thời gian để mà ngủ nhiều. Chẳng mấy chốc chúng ta sẽ già đi. Khi cơ thể suy yếu, lực bất tòng tâm thì chúng ta không thực hiện được những ước mong hoài bão. Cho nên chúng ta phải tranh thủ thời gian khi mình còn trẻ khỏe để hoàn thiện bản thân. Hòa Thượng nói: **“Chỉ cần hoàn thiện chính mình thì bạn đã có thể ảnh hưởng chúng sanh”**.

Hòa Thượng nói: **“Người biết nâng cao cảnh giới của bản thân chính là người biết nâng cao chất lượng đời sống tinh thần. Người biết nâng cao đời sống tinh thần có niềm vui hơn người thế gian. Chư vị Bồ Tát không ngừng nâng cao cảnh giới nội tâm, không ngừng nâng cao đời sống tinh thần. Chúng ta thấy đời sống của các vị Bồ Tát, hiểu được chân giá trị của hưởng thụ thì chúng ta phải hướng đến các Ngài mà học tập”**. Chúng ta phải hướng lên cao mà học tập. Chúng ta phải nhìn vào đời sống của các vị Bồ Tát, đời sống của các vị giác ngộ để nâng cao đời sống tinh thần của mình.

Chúng sanh phàm phu chỉ nâng cao đời sống vật chất đời thường. Người thế gian thích ăn ngon, mặc đẹp nhưng đó chỉ là những niềm vui tạm bợ. Chúng ta bị trói buộc bởi tập khí của chính mình. Chúng ta bị tập khí sai sự, lôi kéo, không kiểm soát được bản thân. Lúc thì chúng ta ăn quá no, ăn nhiều đến mức cơ thể cảm thấy khó chịu. Lúc thì chúng ta ngủ quá nhiều, ngủ nhiều đến mức bất biết trời đất, thậm chí có người tỉnh dậy không biết mình đang ở đâu, người như ngây như dại. Chúng ta bị tập khí sai khiến, không kiểm soát được bản thân. Đó không phải là hưởng thụ. Cơ thể chúng ta cần ngủ bao nhiêu thì chúng ta chỉ ngủ đúng bấy nhiêu thời gian. Cơ thể chúng ta cần ăn bao nhiêu thì chúng ta chỉ ăn bấy nhiêu rồi dừng lại. Như vậy mới là hưởng thụ. Đời sống hưởng thụ chân thật là chúng ta phải làm chủ được chính mình, không để tập khí sai sự. Chúng ta đừng nhìn vào đời sống của phàm phu để hưởng thụ theo họ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta quan sát đời sống thông thường xung quanh chúng ta thì thấy tuyệt đại đa số mọi người đều hoàn toàn không hiểu về hoàn cảnh sống xung quanh mình. Họ mơ mơ hồ hồ mà trải qua đời sống, rồi cũng mơ mơ hồ hồ chết đi, mơ mơ hồ hồ đến thọ sanh ở một nơi nào đó”**. Câu nói này khiến chúng ta hết sức chấn động. Họ ngày ngày tạo nghiệp mà không biết vì sao. Họ làm những việc sai trái mà không biết tại sao. Họ nuông chiều con cái, không dạy con theo đúng nguyên lý nguyên tắc. Con cái họ làm những việc tà trời mà họ không biết tại sao. Chúng ta thử xét lại xem: Có phải chúng ta đang mơ mơ hồ hồ không?

Nhà Phật dạy chúng ta **“Tứ Y Pháp”**, trong đó có **“y trí bất y thức”**. Nhưng chúng ta cứ chìm đắm trong tình chấp, chìm đắm trong dục vọng của chính mình. Chúng ta không dùng trí tuệ mà toàn là **“cảm tình dụng sự”**. Trong khóa học hè, các con được học rất nhiều điều bổ ích. Hôm qua, khi một khóa học hè sắp kết thúc thì có một người Mẹ muốn xin cho con về sớm trong khi người con muốn xin ở lại học tiếp.

Mẹ nhớ con quá nên không chịu nổi. Người Mẹ nói dối: “*Con tôi không chịu nổi, tôi muốn xin cho con về*”. Đó là một vở tuồng! Thế sự nhân tình thật phiền phức! Một ngày, các con được ăn 4 bữa. Buổi trưa các con ăn buffet với đủ các món ăn.

Các lớp học ở Tây Ninh, ở Sơn Tây, ở Hòa Phú cũng vậy. Một số Ông Bà, Cha Mẹ đăng ký cho con đi học nhưng vì nhớ con, nhớ cháu nên muốn xin cho con cháu về. Sau này chúng ta cần xây dựng quy chế đối với các bậc phụ huynh. Từ nay về sau, nếu Ông Bà, Cha Mẹ nhớ con cháu và xin về ba lần thì chúng ta cho con cháu của họ về để nhường chỗ cho người khác vì có rất nhiều người đang cần được học. Chúng ta đối xử bình đẳng, không tư riêng tình cảm với ai. Đúng là dạy người không mệt, nhưng xử lý những vấn đề của con người mới mệt. Chiều hôm qua tôi thấy các Thầy Cô dạy các con học rất vui. Nếu Ông Bà, Cha Mẹ làm mất đi sự hồn nhiên vô tư của các con thì đó là tội lỗi, thậm chí còn tạo ra sự bất thiện, bất kính, bất tuân nơi các con. Các phụ huynh khiến tôi cảm thấy thương các Thầy Cô giáo. Mấy ngày nay, các Thầy Cô ở Tây Ninh phải khổ vì vọng tưởng của Cha Mẹ.

Tôi đã đi nhiều nơi, càng thấm thía lời dạy của người xưa: “***Thánh Hiền do dạy mà ra***”. Cha Mẹ phải có tâm cảnh của Thánh Hiền thì mới mong con cái có tâm cảnh của Thánh Hiền. Nếu Cha Mẹ dùng tâm cảnh phạm phu tội lỗi thì làm sao mong con cái thành Thánh, thành Hiền! Muốn con cháu thành Thánh, thành Hiền thì chúng ta phải dạy các con theo tiêu chuẩn của Thánh Hiền.

Thật sự có những người tưởng chừng không có chỗ đứng trong xã hội, nhưng họ đã vượt lên hơn rất nhiều người, đúng như câu mà Hòa Thượng nói: “***Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh***”. Người tự cho là mình đã đủ, không muốn nỗ lực cố gắng thì ngày ngày tuột dốc mà không nhận ra. Họ không hiểu hoàn cảnh sống của mình, mơ mơ hồ hồ sống, mơ mơ hồ hồ chết, rồi mơ mơ hồ hồ đi thọ sanh ở một thế giới nào đó. Hòa Thượng Tuyên Hóa nói: “***Mơ mơ hồ hồ thì về thế giới mơ mơ hồ hồ. Minh minh bạch bạch thì về thế giới Minh minh bạch bạch***”.

Chúng ta phải bình lặng mà quan sát! Kiếp sống của con người ở thế gian này là một mảng không. Nó đã giả rồi, nếu chúng ta chấp mê cái giả đó thì chúng ta càng giả hơn. Nếu chúng ta không biết mượn cái giả này để tu tạo cái thật thì đã giả lại càng giả. Hòa Thượng nói: “***Sinh không mang đến, chết không mang đi. Khi được sinh ra, chúng ta chỉ mang hai bàn tay trắng đến thế gian này. Khi chết đi, chúng ta cũng ra đi như vậy***”.

Khi chết đi, chúng ta có thể mang theo thân bằng quyến thuộc được không? Có câu chuyện kể về người vợ tên là Tiên Thái Thái. Khi người chồng sắp chết, ông rủ mọi người trong nhà cùng chết với ông. Cả vợ và các con đều từ chối, không ai muốn chết cùng ông. Dù chúng ta có tiền tài danh vọng nhiều ngất trời, khi chết chúng ta cũng không mang theo được. Kể cả những người chúng ta yêu thương nhất, quý

trọng nhất, khi chết chúng ta cũng không mang theo được. Tất cả chỉ là một mảng không! **“Sinh không mang đến, chết không mang đi”**, vậy mà ngày ngày chúng ta đắm chấp, khổ sở. Có một người Cha khóc lóc khổ sở khi con gái đi lấy chồng, khóc như chưa từng khóc bao giờ. Rõ ràng thế gian này quá mê hoặc, quá điên đảo!

Nhà Phật nói bát khổ. Bát khổ là chắc thật: Sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ, ngũ uẩn xí thanh khổ. Kiếp người đúng là một mảng không, không có niềm vui chân thật, toàn là niềm vui giả. Cả một cuộc đời là khổ, vậy mà con người ra lấy khổ làm vui!

Hòa Thượng nói: **“Hiện tại, nếu bạn không giác ngộ, đợi đến khi chết mới giác ngộ thì không còn kịp nữa! Quá trễ rồi!”** Thời gian mấy mươi năm cuộc đời trôi qua rất nhanh chóng, như một khảy móng tay. Chúng ta bỗng nhiên nhận ra mình đã già, cơ thể đã suy yếu, đi không vững, thậm chí ăn không nhai được. Hòa Thượng nói: **“Người tu hành, người học Phật nếu mỗi giờ mỗi phút không đề cao cảnh giác thì không thể nhận ra”**.

Khi gặp đám tang, khi nhìn thấy cái chết, chúng ta buồn ngủ, đồng cảm. Nhưng sau đó, hình ảnh cái chết lại mờ nhạt trong ký ức. Trong tâm chúng ta lại tràn đầy **“tự tự tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**. Hàng ngày chúng ta làm những việc **“thương thiên bại lý”**. Con gạt Cha, học trò gạt Thầy, không có luân thường đạo lý chính là làm những việc **“thương thiên bại lý”**.

Tổ Sư Ấn Quang đã từng viết một chữ **“CHẾT”** thật to, để ở trên bàn thờ Tổ để ngày ngày nhắc ở bản thân: Chúng ta ngày ngày đang tiến dần đến cái chết. Cái chết là kết quả sau cùng của một kiếp người. Hòa Thượng nói: **“Tổ Ấn Quang dùng chữ **“CHẾT”** để mỗi giờ mỗi phút nhắc nhở chính mình: Thế gian này là giả, không phải là thật. Cái gì là thật? Cái chết là thật bởi vì cái chết là kết quả sau cùng của kiếp người. Nếu nhìn cao hơn nữa thì thật ra chết chỉ là thay đổi cái túi da này mà thôi. Con người không nên sợ chết!”**

Dù sợ chết thì chúng ta vẫn phải chết. Cho nên đối với sự việc này, chúng ta không cần phải sợ. Chúng ta phải hiểu rõ ràng tường tận! Ý nghĩa của cái chết là sau khi chết ta đi về đâu, ta đến đâu để thọ sanh. Điều này mới là quan trọng! Nếu chết là hết thì chúng ta không phải lo. Ta cần lo sau khi ta chết, ta đi về đâu để thọ sanh. Sau khi chết, ta đi làm Bồ Tát, làm thiên nhân hay đi làm súc sanh? Hòa Thượng nói: **“Cảnh giới sau khi chết mới là vấn đề quan trọng để chúng ta quan tâm”**. Khi chúng ta thấy được vấn đề này là quan trọng thì chúng ta nhận ra tất cả mọi việc thế gian đều là việc nhỏ, nhỏ đến mức không cần nhắc đến. Chúng ta đừng coi những việc nhỏ này là việc lớn! Người thế gian có một chút giác ngộ mà còn không vương bận ân tình thương ghét, vậy mà người học Phật, tu hành chỉ quan tâm đến những việc thường tình thế gian!

Chúng ta phải quán chiếu: Thế gian là vô thường, vô ngã. Kiếp nhân sinh này chỉ là một mảng không. Kiếp này chúng ta mang thân người, kiếp sau phải là thân Phật, thân Bồ Tát.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!